

Arrest

nr. 132.388 van 29 oktober 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

De Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 24 oktober 2014 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van 14 oktober 2014 van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op dezelfde dag.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 oktober 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 oktober 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Ahmed SAKHI MIR-BAZ, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat Lore VAN DE PUTTE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF

MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw(1), die verklaart te heten(1):

naam : A.
voornaam : S.N.
geboortedatum : 07.04.1982
geboorteplaats : B.
nationaliteit : Afghanistan

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Hongarije toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 18(1)b van Verordening (EU) 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013.

De betrokkene vroeg op 20.08.2014 asiel in België. Hij legde de volgende documenten voor : een paspoort van Afghanistan met nummer OA825653 afgegeven op 12.12.2011 en geldig tot 11.12.2013 en een op 21.11.2005 afgegeven identiteitsdocument van Afghanistan met nummer 725780. Vingerafdrukkenonderzoek toont aan dat de vingerafdrukken van de betrokkene op 02.05.2014 vanwege illegale binnen komst werden geregistreerd in Griekenland en dat de betrokkene voorafgaand aan zijn asielaanvraag in België op 20.06.2014 asiel vroeg in Hongarije.

De betrokkene werd gehoord op 10.09.2014 en verklaarde dat hij op 16.12.2012 van Kaboel met zijn eigen paspoort, dat was voorzien van een visum voor Turkije, naar Istanboel vloog. De betrokkene vroeg asiel bij de vertegenwoordiging van de Hoge Commissaris voor de Vluchtelingen van de Verenigde Naties (UNHCR) in Ankara en verbleef tot 26.04.2014 in Turkije. Op 28.04.2014 reisde hij het grondgebied van de lidstaten binnen via Griekenland. Na een verblijf van iets maar dan een maand in Griekenland vervolgde de betrokkene via Macedonië en Servië zijn weg naar Hongarije. In Hongarije werd de betrokkene door de politie onderschept. Hij verbleef vervolgens twee weken in een detentiecentrum en daarna in het open opvangcentrum van Debrecen. De betrokkene vroeg asiel in Hongarije, maar wachtte de beslissing inzake zijn aanvraag niet af en verliet Hongarije op 16.08.2014. Via Duitsland reisde hij door naar België, waar hij op 18.08.2014 aankwam.

Op 15.09.2014 werd een verzoek voor terugname gericht aan de Hongaarse instanties, die op 24.09.2014 instemden met de terugname van de betrokkene met toepassing van artikel 18(1)b van Verordening 604/2013.

Tijdens het verhoor werd aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) hij besloot asiel te vragen in België en of hij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft, die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke Lidstaat zouden rechtvaardigen. De betrokkene antwoordde dat hij besloot asiel te vragen in België omdat België volgens de betrokkene geen staatsburgers van Afghanistan verwijdert naar hun land en omdat de asielprocedure in België volgens de betrokkene relatief snel verloopt. Hij uitte tijdens zijn verhoor verzet tegen een overdracht aan Hongarije omdat je als asielzoekervolgens de betrokkene in Hongarije niets fatsoenlijk kan leven. De betrokkene maakte melding van onhygiënische toestanden in het opvangcentrum, gewelddadige interventies van de politie in het centrum en van personen, die de vluchtelingenstatus verkregen maar bij gebrek aan onderdak toch in het centrum kwamen overnachten. Middels een schrijven van zijn raadsman d.d. 01.10.2014 verzoekt de betrokkene dat de Belgische instanties zijn asielaanvraag zouden behandelen met toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013. De betrokkene oppert dat een overdracht aan Hongarije een reëel risico inhoudt van de rechten, opgenomen in het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest).

De betrokkene haalt een uittreksel uit "World Report 2013 - Hungary", waarin wordt gesteld dat Hongarije zich schuldig maakt aan teruggrijving van vreemdelingen naar Servië en Oekraïne, aan. Verder wijst de betrokkene middels citaten uit "08.08.2013 - Austrian Centre for Country of Origin an Asylum Research and Documentation - Hungary - Query Reponse on Hungary" en "28.06.2013 - Hungarian Helsinki Committee - Hungary - Brief note on asylum-related legal changes" op de Hongaarse wetgeving inzake detentie van asielzoekers. Ten slotte stelt de betrokkene dat hij journalist

is en dat de situatie van journalisten in Hongarije niet goed is en legt hij een usb-stick voor waarop door de betrokkene gemaakte filmopnamen van het opvangcentrum, waar hij verbleef, staan.

We wijzen er op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de Lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de Lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordeningen 343/2003 en heden 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke Lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat het volgen van een asielzoeker in zijn keuze van het land waar hij asiel wil vragen neerkomt op het ontkennen van de doelstellingen van de Europese instanties en de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een Lidstaat door de betrokkene of de wens in een bepaalde Lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde Lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die Lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgde daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke Lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere Lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere Lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke Lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die Lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die Lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke Lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere Lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Hongarije een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Betreffende de bovenvermelde motieven van de betrokkene voor verzet tegen een overdracht aan Hongarije wensen we ten eerste op te merken dat Hongarije instemde met ons verzoek voor de terugname van de betrokkene op grond van artikel 18(1)b van Verordening 604/2013, wat betekent dat de door de betrokkene in Hongarije in december 2013 ingediende asielaanvraag nog niet werd afgesloten ("De verantwoordelijke lidstaat is verplicht b) een verzoeker wiens verzoek in behandeling is en die een verzoek in een andere lidstaat heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen"). Dit betekent dat de Hongaarse instanties na overdracht van de betrokkene het onderzoek van zijn asielaanvraag zullen kunnen hervatten indien de betrokkene dat wenst.

Wat de toegang tot de asielprocedure en de detentie van asielzoekers betreft wijzen we er op dat reeds in een rapport van de Hoge Commissaris voor de Vluchtelingen van de Verenigde Naties (UNHCR) van december 2012 uitdrukkelijk wordt gesteld dat personen, die in het kader van Verordening 343/2003 aan Hongarije worden overgedragen en wiens asielaanvraag nog niet het voorwerp was van een definitieve beslissing toegang hebben tot de asielprocedure en niet worden vastgehouden: "UNHCR observes that Hungary no longer denies an examination on the merits of asylum claim where asylum-seekers transit through Serbia or Ukraine prior to their arrival in Hungary. Such asylum-seekers are no longer returned to Serbia or Ukraine. In addition, access to asylum procedures in Hungary has improved for those asylum-seekers returned to Hungary under the Dublin II system whose claims had not been examined and decided in Hungary (i.e. those for whom no final in-merit decision on the substance of the claim for international protection had been taken). Such asylum-seekers have access to an in-merit examination of their claims upon their return, provided they make a formal application to (re)-initiate the examination of the previously-made asylum claim. They will then not be detained and may await the outcome of their procedure in Hungary", pagina 2, alinea 1).

In het door medewerkers van het Hongaarse Helsinki Committee opgestelde en door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) uitgegeven rapport over Hongarije (Márta Pardavi, Grusa Matevzic, Júlia Iván & Anikó Bakonyi; "Asylum Information Database - National Country Report

Hungary", up-to-date tot 30.04.2014, hierna AIDA-rapport genoemd, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier) wordt ook uitdrukkelijk gesteld dat asielzoekers, wiens aanvraag voorwerp is van een overdracht volgens de bepalingen van de "Dublin-Verordening", toegang hebben tot de asielprocedure indien ze dat wensen : "Dublin returnees are now guaranteed access to the asylum procedures and to a full examination of their asylum claim (pagina 21, alinea 3).

Verder lezen we in het AIDA-rapport dat personen, wiens aanvraag voorwerp is van een overdracht volgens de bepalingen van de "Dublin-Verordening", niet worden opgesloten tenzij hun asielaanvraag in Hongarije reeds volledig werd behandeld: "Asylum seekers returned to Hungary under the Dublin Regulation were not detained either, unless they already had a closed case in Hungary, i.e. an in-merit negative decision - including manifestly unfounded applications - or withdrawal of the application in writing", pagina 49, alinea 3).

Ook in het door de betrokkene op pagina 3 van het schrijven d.d. 01.10.2014 geciteerde rapport van het Hongaarse Helsinki Committee van 28.06.2013 lezen we dat onder de bepalingen van de "Dublin-verordening" overgedragen personen toegang hebben tot de asielprocedure en niet worden vastgehouden ("As a general rule, asylum seekers returned under the Dublin procedure to Hungary ("Dublin returnees") were not any more detained and were granted access to the asylum procedure and to a full examination").

Op grond van bovenvermelde informatie is er ons in zien geen reden om aan te nemen dat dit wat betreft de betrokkene, wiens in Hongarije ingediende asielaanvraag nog niet het voorwerp was van een definitieve beslissing, niet het geval zal zijn.

Betreffende de bovenvermelde opmerkingen van de betrokkene betreffende de hygiëne en de door hem gemaakte filmopnames van het centrum willen we vooreerst benadrukken dat niet duidelijk is in hoeverre de door de betrokkene gemaakte filmopnames letterlijk momentopnames betreffen. In het reeds aangehaalde AIDA-rapport wordt gesteld dat de condities in de verschillende open opvangcentra wel verschillen en wordt gewag gemaakt van klachten van bewoners over de hygiëne in onder meer het centrum van Debrecen, dat het grootste open centrum is. Toch maakt het rapport geen melding van significante inbreuken op hygiëne of veiligheid in de centra ("Conditions in reception centres differ. In all centres residents get three meals per day or a food allowance (only possible in Debrecen and Bicske)...in all centres regular cleaning is arranged. Vámoszabadi and Balassagyarmat are relatively clean, in Debrecen and Bicske the residents complain about the level of cleanliness. Number of toilets and showers are sufficient in all facilities", pagina 40, alinea's 7 en 8).

Ook wat de beweringen van de betrokkene over gewelddadig optreden van de politie betreft merken we op dat recente bronnen geen gewag maken van structureel geweld tegen asielzoekers door de politie.

Betreffende de bewering van de betrokkene dat hij in Hongarije niet als journalist zal kunnen werken wijzen we er op dat de betrokkene geen elementen aanbrengt die toelaten de gegrondheid van zijn bewering te beoordelen. Een loutere verwijzing naar de Hongaarse mediawetgeving is ons inzien niet voldoende.

In het algemeen zijn we van oordeel dat uit een analyse van rapporten met betrekking tot de situatie van asielzoekers in Hongarije (AIDA-rapport, up-to-date tot 30.04.2014; Grusa Matevzic, "European network for technical cooperation on the application of the Dublin II Regulation. National Report - Hungary", oktober 2012; UNHCR, "Note of Dublin Transfers to Hungary of people who have transited through Serbia - Update", december 2012) niet kan worden besloten dat de procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Hongarije dermate structurele tekortkomingen vertonen dat asielzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Hongarije worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Betreffende de bewering van de betrokkene dat hij in Hongarije niet als journalist zal kunnen werken en daarbij verwijst naar de Hongaarse mediawetgeving merken we op dat het louter verwijzen naar de Hongaarse mediawetgeving op zich volgens ons niet impliceert dat de betrokkene, eens hij gemachtigd zal zijn te werken in Hongarije, niet als journalist zal kunnen werken.

Hongarije ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Hongarije het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Hongaarse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten, waaronder dus ook België. Hongarije onderwerpt asielaanvragen, net als België en de andere Lidstaten, aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiëaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Hongaarse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedureen inzake de

erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren.

Hongarije kent tevens onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering. Indien nodig kunnen voorlopige maatregelen worden gevraagd met toepassing van artikel 39 van het procedurereglement van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens.

De betrokkene verklaarde geen in België of in een andere Lidstaat verblijvende familie te hebben.

Gevraagd naar zijn gezondheidstoestand stelde de betrokkene tijdens zijn verhoor d.d. 10.09.2014 geen gezondheidsproblemen te kennen. De betrokkene bracht verder tijdens de duur van zijn asielaanvraag geen attesten of andere elementen aan, die aanleiding geven te besluiten dat redenen van gezondheid een overdracht aan Hongarije zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

De Hongaarse autoriteiten zullen bovendien minstenszeven dagen vooraf in kennis worden gesteld van de overdracht van de betrokkene zodat -indien nodig- aangepaste opvang kan worden voorzien.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat hij door overdracht aan Hongarije een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Hongaarse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18(1)b van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(3), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Betrokkene zal teruggeleid worden naar de bevoegde Hongaarse instanties.”

2. Over de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

2.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, §4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of

terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

2.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevindt de verzoekende partij zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed. De verwerende partij verzet zich hier overigens niet tegen.

Het uiterst dringende karakter van de vordering staat dan ook vast.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

2.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “middel” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een dergelijke bepaling van het EVRM heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het prima facie karakter ervan. Dit prima facie onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het

moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, §4, vierde lid, van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden

2.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

2.3.2.1. De verzoekende partij voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet juncto artikel 3 van het EVRM.

2.3.2.2.1. De motieven van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in die beslissing gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is voldaan aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoeker, die zich verzet tegen de motieven van de bestreden beslissing, in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, en dit in het licht van artikel 3 van het EVRM.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./ Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

2.3.2.2.2. De verzoekende partij betoogt dat de asielpcedure in Hongarije, in weerwil van wat de verwerende partij stelt, te wensen overlaat en verwijst vooreerst naar een *“Information Note on Asylum-seekers in Detention and in Dublin-procedures in Hungary”* van mei 2014 van het Hungarian Helsinki Committee (HHC) waarin wordt gesteld dat een groot aantal asielzoekers die een eerste aanvraag hebben ingediend, waaronder ook diegenen die onder de Dublin-reglementering worden teruggestuurd naar Hongarije, in de periode tussen 1 juli 2013 en 17 april in asieldetentie worden gehouden. Zij verwijst naar de wetgeving die betrekking heeft op deze asieldetentie en de daarin opgenomen voorwaarden. Zo is, luidens het door de verzoekende partij aangehaalde citaat uit dit rapport, asieldetentie mogelijk om de identiteit van de betrokkene vast te stellen en wanneer er ernstige gronden zijn om aan te nemen dat de asielzoeker de procedure wil belemmeren of vertragen, en/of wanneer er een risico op onderduiken bestaat. Verder verwijst zij naar de cijfers, waaruit zou blijken dat in april 2014 42% van de alleenstaande mannelijke asielzoekers in detentie werd geplaatst en naar een citaat uit een rapport van 8 augustus 2013 van het *“Austrian Centre for Country of Origin and Asylum Research and Documentation”* waarin wordt gesteld dat UNHCR in april 2012 vaststelde dat asielzoekers in cellen worden opgesloten voor het grootste deel van de dag, dat zij verbaal en fysiek worden mishandeld en in handboeien worden vervoerd naar de rechtbank of de dokter. Zij citeert ook uit een rapport van het HHC van 28 juni 2013, met als opschrift *“Brief note on asylum-related legal changes”* waarin wordt verwezen

naar het afzonderlijke asieldetentiesysteem en de gebreken daarvan. De verzoekende partij verwijst verder naar de opnames die hij heeft gemaakt tijdens zijn verblijf in Hongarije. Tenslotte citeert zij nog uit het *“Annual Report on Human Rights”* in 2012 en een *“Query response on asylum conditions”* van 9 januari 2013. In beide rapporten wordt verwezen naar de problemen van Dublin-terugkeerders, die veelal in immigratie-detentie terecht komen en wier aanvraag als een herhaalde asielaanvraag wordt beoordeeld, met alle procedurele gevolgen en gebreken aan volwaardige garanties vanden.

2.3.2.2.3. Uit een samenlezing van de door de beide partijen voorgebrachte rapporten blijkt dat een onderscheid moet worden gemaakt tussen de verschillende vormen van opvang in Hongarije. Zo bestaat er naast de opvang in open asielen centra ook detentie. Wat deze detentie betreft, kan niet worden voorbijgegaan aan het feit dat ingevolge de kritiek van HHC, de Europese Commissie en het UNHCR en ingevolge de rechtspraak van het EHRM de wetgeving (en de daaruit voortvloeiende praktijk) in Hongarije werd aangepast in die zin dat sedert juli 2013 –voor die asielzoekers die niet in een open centrum of een andere opvanginitiatief terecht komen- een onderscheid wordt gemaakt tussen asieldetentie en immigratiedetentie. Aangezien de asieldetentiecentra nu in handen zijn van OIN (Office of Immigration and Nationality) en gelet op de recente wijzigingen in het systeem precies omwille van kritiek erop, kan niet zonder meer worden verwezen naar de slechte behandeling van asielzoekers in detentiecentra in rapporten die dateren van voor deze overgang. Het is weliswaar zo dat sommige asielzoekers nog steeds in immigratiedetentie worden geplaatst zoals dat voorheen het geval was, maar dit is enkel zo wanneer zij meervoudige asielaanvragen hebben ingediend die telkens door OIN als manifest ongegrond of ontoelaatbaar werden afgedaan. Alle andere meervoudige asielaanvragers worden in asieldetentiecentra geplaatst.

De verzoekende partij maakt geen melding van het feit dat zij het voorwerp is geweest van een manifest ongegronde of ontoelaatbare asielaanvraag. Derhalve kan niet worden aangenomen dat zij bij terugkeer zal worden vastgehouden in immigratiedetentiecentrum.

Wat betreft een eventuele detentie in een asieldetentiecentrum, wordt het volgende vastgesteld:

Zoals supra reeds gezegd, worden alle meervoudige asielaanvragers die niet voldoen aan de voorwaarden om te worden vastgehouden in een immigratiedetentiecentrum in een asieldetentiecentrum geplaatst.

De verzoekende partij voert aan dat zij, als Dublin-terugkeerder sowieso als een meervoudige aanvrager zal worden beschouwd. Zij ondersteunt haar argumentatie met een verwijzing naar oudere rapporten die er inderdaad op wezen dat Dublin-terugkeerders per definitie als dusdanig werd beschouwd, met alle risico's van dien voor wat betreft de daadwerkelijke bescherming tegen mogelijke uitwijzingen. De verwijzing naar deze situatie is volgens de meest recente rapporten echter achterhaald. Uit de Information Note van HHC van mei 2014, waarnaar de verzoekende partij zelf verwijst, blijkt dat de Dublin-terugkeerder enkel in de volgende welomschreven gevallen een herhaalde asielaanvraag moet indienen: (1) wanneer hij zijn eerste asielaanvraag schriftelijk heeft ingetrokken, (2) wanneer hij reeds een negatieve beslissing ontving aangaande zijn asielaanvraag en daartegen geen beroep aantekende, (3) wanneer een beroep tegen een negatieve beslissing inzake een eerdere asielaanvraag werd afgewezen. In alle andere gevallen kan de hangende asielaanvraag zonder meer verder worden behandeld in Hongarije (p 19). Aangezien de verzoekende partij op geen enkele manier gewag maakt van het feit dat zij zich in één van de voormelde gevallen zou bevinden, kan zij op het eerste gezicht niet worden beschouwd als een meervoudige asielaanvrager en toont zij niet aan dat zij als Dublin-terugkeerder geen volwaardige toegang zal krijgen tot de asielprocedure en een grondig onderzoek van haar aanvraag (p 20) en al evenmin dat zij louter omwille van haar statuut zal worden opgenomen in een asieldetentiecentrum. De verzoekende partij verwijst dan wel naar informatie waaruit blijkt dat in april 2014 ongeveer 42% van de alleenstaande mannelijke asielzoeker in asieldetentie verblijft, maar zij toont daarmee dus niet aan dat zij in dat geval zal zijn: uit de voorliggende rapporten kan immers niet worden afgeleid dat Dublin-terugkeerders om andere dan de hiervoor vermelde redenen per definitie worden opgenomen in de asieldetentiecentra. Hoewel zij op het eerste gezicht en op grond van de meest recente informatie inderdaad niet worden uitgesloten van de groep die kan worden opgenomen in deze centra (AIDA-rapport zoals aangehaald door de verwerende partij, p 21), moet erop worden gewezen dat er limitatieve voorwaarden zijn voor opname in asieldetentie. Uit het voormelde AIDA-rapport blijkt dat het HHC heeft vastgesteld dat asieldetentie alleen wordt bevolen op grond van een onzekere nationaliteit of identiteit van de asielzoeker in combinatie met het gevaar op onderduiken asieldetentie. Andermaal blijkt dat de verzoekende partij niet aantoonde dat zij zou worden beschouwd als een persoon die voldoet aan dat profiel. Zij werd overigens, toen zij werd onderschept in Hongarije,

aanvankelijk in een detentiecentrum geplaatst en werd daaropvolgend overgeplaatst naar een open opvangcentrum.

De vage en algemene stelling, verder, dat “de asielpcedure in Hongarije te wensen overlaat”, onder verwijzing naar het rapport van het HHC van mei 2014, doet geen afbreuk aan het in de bestreden beslissing gestelde, net zomin als de verwijzing, zonder meer naar de inhoud van de USB-stick, bevattende opnames die de verzoekende partij maakte tijdens haar verblijf in Hongarije. Aangaande haar verklaringen over de situatie in Hongarije en de inhoud van de USB-stick wordt in de bestreden beslissing gesteld:

“Betreffende de bovenvermelde opmerkingen van de betrokkene betreffende de hygiëne en de door hem gemaakte filmopnames van het centrum willen we vooreerst benadrukken dat niet duidelijk is in hoeverre de door de betrokkene gemaakte filmopnames letterlijk momentopnames betreffen. In het reeds aangehaalde AIDA-rapport wordt gesteld dat de condities in de verschillende open opvangcentra wel verschillen en wordt gewag gemaakt van klachten van bewoners over de hygiëne in onder meer het centrum van Debrecen, dat het grootste open centrum is. Toch maakt het rapport geen melding van significante inbreuken op hygiëne of veiligheid in de centra (“Conditions in reception centres differ. In all centres residents get three meals per day or a food allowance (only possible in Debrecen and Bicske)...in all centres regular cleaning is arranged. Vámoszabadi and Balassagyarmat are relatively clean, in Debrecen and Bicske the residents complain about the level of cleanliness. Number of toilets and showers are sufficient in all facilities”, pagina 40, alinea's 7 en 8).

Ook wat de beweringen van de betrokkene over gewelddadig optreden van de politie betreft merken we op dat recente bronnen geen gewag maken van structureel geweld tegen asielzoekers door de politie.”

De verzoekende partij brengt geen concrete argumenten bij die deze beoordeling als kennelijk onredelijk of foutief zouden kunnen bestempelen maar lijkt enkel aan te geven het niet eens te zijn met de verwerende partij. Echter kan zij, in het licht van die motieven, niet volstaan met een verwijzing naar algemene informatie wanneer die informatie de beoordeling van het dossier door de verwerende partij niet onmiskenbaar tegenspreekt. Ter zake is het overigens nuttig vast te stellen dat waar de verzoekende partij –ook in algemene bewoordingen- verwijst naar de Information Nota van het HHC van mei 2014, in dit rapport wordt gesteld: *“Detailed and up-to-date information regarding the Hungarian asylum system, including the legal framework, the asylum procedure and reception and detention conditions is available in the AIDA Country Report on Hungary, which is written by the HHC and published by the European Council on Refugees and Exiles (ECRE)”*, zodat aan de bewoordingen van dat rapport de absolute voorrang moet worden gegeven gelet op het allesomvattend overzicht van het Hongaarse asielsysteem, zoals HHC, auteur van beide rapporten, dat ook aangeeft. Het stuk van september 2014 van HHC kan in feite slechts worden beschouwd als een samenvatting van het voormelde, en geeft op zich evenmin blijk van de hardheid die het EHRM vooropstelt bij de beoordeling van een risico op schending van artikel 3 van het EVRM.

De inhoud van de brief die de verzoekende partij voorlegt, uitgaande van de Fédération Internationale des Journalistes en waarin in algemene bewoordingen wordt gesproken over de slechte situatie van asielzoekers en journalisten in Hongarije, is evenmin afkomstig van een bron waaraan voorrang zou moeten worden gegeven boven ECRE. Daarbij aansluitend, waar de verzoekende partij stelt dat zij journalist is en de situatie voor deze beroepsgroep in Hongarije “alles behalve goed” is, onder verwijzing naar een citaat waarin melding wordt gemaakt van het gebrek aan politieke onafhankelijkheid van de mediaregulator, excessieve boetes voor journalisten, onduidelijke vereisten voor de inhoudelijke beoordeling van de stukken, zelfcensuur en bemoeienis van hogerhand op editoraal vlak, toont de verzoekende partij in eerste instantie niet aan dat zij in Hongarije, in haar statuut van asielzoeker –dat thans aan de orde is- zal werken als journalist, en al evenmin dat dit citaat erop zou wijzen dat journalisten in Hongarije het risico lopen op een onmenselijke of vernederende behandeling zoals gevisieerd door artikel 3 van het EVRM; Waar de verzoekende partij verder nog verwijst naar een arrest van het “Supreme Court in England” van 19 februari 2014, stelt de Raad vast dat de inhoud van deze uitspraak niet wordt weergegeven en op geen enkele wijze in het verzoekschrift wordt betrokken bij de concrete situatie van de verzoekende partij, zodat één en ander geen afbreuk doet aan het hiervoor gestelde. Verder brengt de verzoekende partij weerom geen concrete argumenten bij die het gestelde in de bestreden beslissing, met name:

“Betreffende de bewering van de betrokkene dat hij in Hongarije niet als journalist zal kunnen werken en daarbij verwijst naar de Hongaarse mediawetgeving merken we op dat het louter verwijzen naar de

Hongaarse mediawetgeving op zich volgens ons niet impliceert dat de betrokkene, eens hij gemachtigd zal zijn te werken in Hongarije, niet als journalist zal kunnen werken”,

in een ander daglicht zou stellen.

2.3.2.2.4. Bij gebrek aan concrete argumenten of elementen in de stukken van het dossier die daar anders over zouden kunnen doen denken, kan de verzoekende partij niet worden bijgetreden waar zij meent dat de beslissing niet op deugdzame wijze werd genomen, niet behoorlijk zou zijn gemotiveerd of zou zijn genomen in strijd met artikel 3 van het EVRM.

Het enig middel is niet ernstig.

2.3.3. Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg niet voldaan. Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig oktober tweeduizend veertien door:

Mevr. A. WIJNANTS, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. L. JANS, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

L. JANS

A. WIJNANTS